

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Tussen macht en onmacht. Een politieke biografie van Anthonie van der Heim (1693-1746)

Dral, W.J.

Citation

Dral, W. J. (2016, October 5). *Tussen macht en onmacht. Een politieke biografie van Anthonie van der Heim (1693-1746)*. Uitgeverij Verloren, Hilversum. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/43440>

Version: Not Applicable (or Unknown)

License: [Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/43440>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Cover Page

Universiteit Leiden

The handle <http://hdl.handle.net/1887/43440> holds various files of this Leiden University dissertation.

Author: Dral, W.J.

Title: Tussen macht en onmacht. Een politieke biografie van Anthonie van der Heim 1693-1746

Issue Date: 2016-10-05

6 Herverkiezing bij toenemende spanning 1742

6.1 Groeiende verdeeldheid

Holland kwam rond 1742 in de Staten-Generaal steeds geïsoleerder te staan en ook binnen het gewest zaten de leden niet op één lijn. Afgevaardigden van de andere gewesten deden zaken met het buitenland zonder Holland er in te kennen. Van der Heim raakte gefrustreerd over deze anti-Hollandse stemming in de Staten-Generaal. Het was de intentie van de andere gewesten, schreef hij aan Fagel, ‘om Holland ter Generaliteit te sluiten buiten alles’; ‘hare gedeputeerden slaan dan ook een bespottelijk[e] figuur’.¹ De frustratie tekende de onmacht van de raadpensionaris op dat moment. Wat was de oorzaak van die groeiende verdeeldheid?

De verschillende gezichten van buitenlands beleid van George II verzwakten de buitenlandpolitiek van de raadpensionaris. Dit alles speelde de voorstanders van neutraliteit in de kaart. De roep om een koerswijziging in de buitenlandse politiek werd steeds luider, terwijl Maria Theresia steeds verder in het nauw werd gedreven. Utrecht had op 25 augustus 1741 in de Staten-Generaal een voorstel gedaan om te gaan onderhandelen met Frankrijk over neutraliteit. Dit was volgens de Utrechtse gedeputeerden de uitweg om uit de crisis te komen, waarin de Republiek zich bevond.² Groningen en onder voorwaarden Gelderland sloten zich hierbij aan. Van der Heim had ook Amsterdam niet echt meer aan zijn zijde. De la Bassecour uitte zijn bedenkingen bij de politiek die George II als keurvorst volgde.³ De grote stad, die schande had gesproken van het overleg van de Utrechtse gedeputeerde De Milan Visconti met De Fénelon, zocht nu zelf met de Franse gezant contact.⁴ Zij wilden, na het bekend worden van het Hannoveraanse neutraliteitsverdrag, met Frankrijk de voorwaarden van een neutraliteit bespreken. Het gesprek, dat De la Bassecour voerde, verliep voor Amsterdam echter niet naar wens.⁵ Dus zagen de Amsterdammers af van verdere gesprekken. Overigens betekende dit niet dat ze nu het standpunt van Van der Heim deelden. Het was overigens opmerkelijk dat gewesten en zelfs een stad als Amsterdam, met een andere mogelijkheid gesprekken aanknoopten buiten

¹ NL-HaNA, Coll. Fagel, 2086, Van der Heim aan François Fagel, 23 december 1741. NL-HaNA, Coll. Fagel, 5285, Anthonie van der Heim aan François Fagel (afschrift) en NL-HaNA, Coll. Fagel, 673, kopiebrieven van Van der Heim aan François Fagel zijn dezelfde brieven in een ander handschrift.

² NL-HaNA, Arch. Van der Heim, 734, Res. St.-Gen. 25 augustus 1741. De heer Van Heeckeren van Brantsenburg en andere heren van de commissie van buitenlandse zaken kregen opdracht ‘te visiteren, examineren en van alles alhier ter vergaderinge rapport te doen.’

³ NL-HaNA, Arch. Van der Heim, 14, Jacob de la Bassecour aan Van der Heim, 7 oktober 1741.

⁴ NL-HaNA, Arch. Van der Heim, 14, Jacob de la Bassecour aan Van der Heim, 5 oktober 1741.

⁵ SAA, Arch. Burgemeesters, 112, miss. Jacob de la Bassecour aan burgemeesters, 20 november 1741.

de raadpensionaris van Holland om, die sinds jaar en dag de buitenlandse politiek van de Republiek vorm gaf, en ook los van de Staten-Generaal die tenslotte verantwoordelijk waren voor het buitenlands beleid. Provincies mochten volgens artikel 10 van de Unie niet afzonderlijk met vreemde mogendheden handelen.⁶ Daar trokken de gewesten zich niet zoveel van aan.

Naar aanleiding van de Utrechtse vraag, waarom Holland niet openstond voor onderhandelingen met de Fransen, legde de raadpensionaris uit dat er geen officieel verzoek van Frankrijk was binnengekomen om hierover te spreken. Zelf Frankrijk verzoeken om neutraliteit zou een teken van zwakte zijn. Bovendien had de Republiek van Frankrijk op grond van het verdrag van 1717 niets te vrezen. In dat jaar was de Triple Alliantie gesloten tussen Groot-Brittannië, de Republiek en Frankrijk, later uitgebreid met de keizer tot de Quadruple Alliantie. Onderdeel van die alliantie was een 'eeuwig' durend defensief verbond tussen Frankrijk en de Republiek. Goed beschouwd was de Barrière daarvoor eigenlijk al overbodig en zelfs een uiting van wantrouwen jegens Frankrijk.⁷

Het voorgaande illustreert de doeltreffendheid van de Franse strategie om verdeeldheid te zaaien in de Republiek.⁸ In deze politiek paste ook het dirigeren van twee Franse legers naar Westfalen om de Beierse keurvorst te ondersteunen en Hannover en de Republiek verder onder druk te zetten.⁹ Dit gebeurde na het Verdrag van Breslau¹⁰ waarin Gulik en Berg door Pruisen aan de Palts werden gelaten. Gelderland werd zenuwachtig door de komst van Franse troepen in het nabijgelegen Gulik, Berg, Keulen en Luik. In december werd een Gelders voorstel over de neutraliteit behandeld in de Staten van Holland.¹¹ Van der Heim en de Ridderschap bleven tegen en vonden dat Holland zijn tegenstem moest laten horen in de vergadering van de Staten-Generaal. In de vergadering van de Ridderschap van 30 november was dit nog eens expliciet uitgesproken. Bovendien wees de Ridderschap de Franse redenering, zoals verwoord in een missive van Van Hoey, namelijk dat de Republiek zou aansturen op een oorlog met Frankrijk, als ongefundeerd van de hand.¹² De raadpensionaris bezigde weer de gebruikelijke argumenten.

Hij hield vast aan zijn politiek, maar wees erop dat het de 'wereld' om hem heen (verschillende gewesten en sommige Hollandse steden) was die veranderde van mening. Om van de Franse regering de garantie te krijgen dat zij niets tegen de Republiek zou ondernemen, kreeg de ambassadeur in Frankrijk, Van Hoey, de opdracht de Fransen te verzekeren, dat de Republiek niet zou aansturen op een oorlog. Men hoopte een zelfde reactie terug te krijgen. Het antwoord dat Fleury gaf was echter niet geruststellend. Lodewijk XV zou altijd proberen de vrede te bewaren, zolang er geen reden was een andere partij te kiezen.¹³ Deze boodschap bereikte de Staten-Generaal in januari 1742. Op 19 ja-

⁶ Fruin en Colenbrander, *Staatsinstellingen*, 189.

⁷ Van Nimwegen, *De Republiek*, 150.

⁸ Een mooi voorbeeld hiervan is een brief van Van Hoey, waarin hij verslag doet van een gesprek met kardinaal Fleury en de minister van buitenlandse zaken, Amelot. De Franse diplomaten wezen Van Hoey er op dat Engeland de Republiek adviseerde een oorlog tegen Frankrijk te beginnen. 'De Republicq is bereids de duppe van Engeland, dewijle het sig heeft laten misleiden om onse vrindschap voor deselve niet na behooren te beantwoorden'. Het gevolg is een complete afhankelijkheid van Engeland; NL-HaNA, Arch. Van der Heim, 734, Van Hoey aan Van der Heim, 10 november 1741.

⁹ Van Nimwegen, *De Republiek*, 147-148; Wagenaar, *Vaderlandsche historie*, deel XIX, 317-318. Een leger stond onder bevel van luitenant-generaal d'Aubigné en moest de keurvorst van Beieren ondersteunen. Het tweede leger onder bevel van maarschalk De Maillebois concentreerde zich op Hannover en de Republiek.

¹⁰ Het verdrag van Breslau werd op 4 juni 1741 tussen Frankrijk en Pruisen gesloten.

¹¹ Van Nimwegen, *De Republiek*, 151.

¹² NL-HaNA, Arch. Ridderschap, 9, Res. 30 november 1741.

¹³ Van Nimwegen, *De Republiek*, 151.

nuari stemden de Friese Staten in met een neutraliteit. Ook Overijssel sloeg die weg in. Er waren nu vijf gewesten die wel oren hadden naar een neutraliteitsverdrag met Frankrijk. De druk op Van der Heim om van koers te wijzigen werd groter.

6.2 *Effecten, Reflectien en Bedenklijkheeden*

Tot overmaat van ramp ontstond er in maart 1742 opschudding over een notitie, die Van der Heim in oktober 1741 zou hebben vervaardigd. Op 9 maart stond de Franse ambassadeur bij de burgemeesters van Amsterdam op de stoep met onder de arm een document, geschreven door een goed geïnformeerde persoon met een ‘vergiftigde pen’. Volgens de Franse diplomaat kon dit stuk alleen maar geschreven zijn door iemand, die veel kennis van zaken had. Hij verwees daarbij naar de raadpensionaris. Het was niet de eerste keer dat De Fénelon klaagde over ‘mensen [in de Republiek] die moeylijkheit (...) en occasie zoghten om Vrankrijk te beoorlogen.’¹⁴ De strekking van de notitie was dat de Republiek met het sluiten van een neutraliteitsverdrag met Frankrijk de steun van Engeland zou verliezen en enkel aangewezen was op Franse steun. Het stuk, door de zoon van De Fénelon uit het Nederlands in het Frans vertaald, was slechts beperkt verspreid en ook duidelijk niet voor Franse ogen bedoeld. De Amsterdammers deelden De Fénelon mee dat het document hen onbekend voorkwam en dat ze de auteur niet kenden. Aangezien het ook nog niet ondertekend was hielden zij het voor een pasquil.¹⁵

Diezelfde dag nog werd Van der Heim door De la Bassecour van het voorval met de Franse ambassadeur op de hoogte gesteld. Hij vroeg om opheldering, want in het door De Fénelon voorgelezen geschrift stonden zaken waarvan ‘niemand van ons heugt, dit gelezen te hebben’.¹⁶ Maar ondanks de niet bekende passages in de notitie leek het stuk toch uit de omgeving van de raadpensionaris te moeten komen, veronderstelden de burgemeesters. Wellicht was het door een ‘oneerlijk persoon’ uit het kantoor ontvreemd of werd de raadpensionaris ‘trouwloos bedient’. Van der Heim reageerde de volgende dag.¹⁷ Hij kon begrip opbrengen dat de Amsterdamse burgemeesters bij het zien het van het document allereerst dachten, dat hij of iemand uit zijn omgeving onvoorzichtig met vertrouwelijke documenten was omgegaan. Hij was echter niet te spreken over het antwoord van de burgemeesters aan de Franse diplomaat. Ik ‘sal (...) niet uijthaaen wat een ambassadeur moet denken, als hij met regenten spreekt over een geschrift, dat hij onderstelt of insinueert te zijn van een minister van staat, [en] tot antwoord krijgt dat het geschrift niet meldende den authœur volgens onse placaaen niet hooger gedebiteert konde worden dan voor een pasquil’. De raadpensionaris ging er maar van uit dat het antwoord ‘sonder naadenken gegeven [was] om er van af te zijn’. Hij kon uit de brief van pensionaris De la Bassecour opmaken dat De Fénelon niet uit zijn opstel had voorgelezen. De situatie was verwarrend en Van der Heim probeerde in zijn brief van 10 maart duidelijkheid te verschaffen. Hij ging daarvoor terug naar 1741.

Na afloop van een vergadering van Staten van Holland, eind oktober 1741, sprak een Statenlid hem aan. Deze gedeputeerde verzocht hem om de argumenten tegen het sluiten van een neutraliteitsverdrag met Frankrijk nog eens op een rijtje te zetten. De raadpensionaris voldeed aan het verzoek

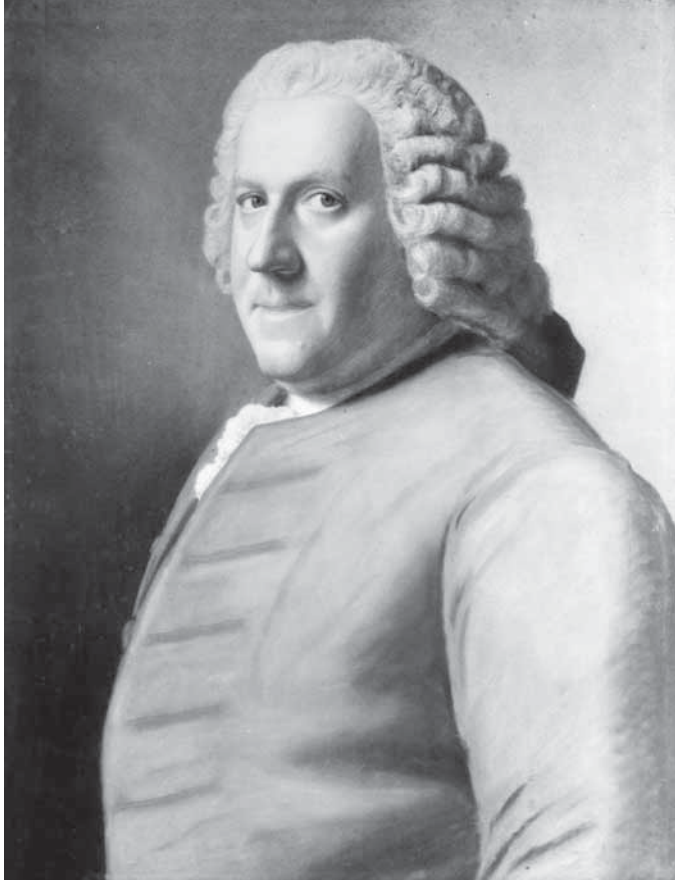
¹⁴ NL-HaNA, Arch. Van der Heim, 15, Jacob de la Bassecour aan Van der Heim, 9 maart 1742.

¹⁵ NL-HaNA, Arch. Van der Heim, 15, Jacob de la Bassecour aan Van der Heim, 9 maart 1742.

¹⁶ NL-HaNA, Arch. Van der Heim, 15, Jacob de la Bassecour aan Van der Heim, 9 maart 1742.

¹⁷ NL-HaNA, Coll. Fagel, 2072, Van der Heim aan De la Bassecour, 10 maart 1742.

Afb. 18 Willem Bentinck van Rhoon (1704-1774) lid van de Hollandse Ridderschap ten tijde van het raadpensionarisschap van Van der Heim. Tekening van Jean-Etienne Liotard 1755 (particuliere collectie).

en schreef een kort opstel getiteld *Effecten van de voorgestelde of liever geïnsinueerde neutraliteit*.¹⁸ In zeven punten onderbouwde hij in feite het gevoerde buitenlands beleid en hij verstuurde het aan het Statenlid. Deze notitie was voor Van der Heim aanleiding om ‘kort daar naa’¹⁹ de zeven punten wat nader uit te werken tot een groter opstel. Dit stuk kreeg de naam *Reflectien op het convenieeren over een neutraliteit voor deesen Staat en de Oostenrijksche Neederlanden met Vrankrijk*. Een afschrift van deze notitie is gevonden in het archief van Frederik van Reede, de zoon van Reinhard van Reede van Ginkel.²⁰ Boven het opstel stond: ‘Door den RaadPensionaris van der Heim opgesteld in ’t jaar 1741’. Deze no-

¹⁸ SAA, Arch. Burgemeesters, 112, miss., Het afschrift dat een bijlage bij de missiven is heeft als titel: *Effecten van de voorgestelde of liever geïnsinueerde neutraliteit*. Het is een kort geschrift van zeven punten en een conclusie, dat iets langer is dan één bladzijde. Het stuk is ongedateerd en bevindt zich tussen de missiven van 13 en 14 februari 1742. Porta meent dat het is opgesteld door Geelvinck op basis van de ‘vaste’ principes die Amsterdam hanteerde. Zo vast waren die principes niet. Men onderhandelde tenslotte met De Fénelon over neutraliteit. Van der Heim daarentegen hield aan zijn lijn vast. Er is evenwel geen hard bewijs dat Van der Heim de auteur is, maar na vergelijking met de *Reflectien* is dat wel zeer waarschijnlijk. Zie Porta, Corver, 181.

¹⁹ Het is lastig om op basis van deze vage tijdsaanduidingen te bepalen, wanneer nu precies een opstel werd geschreven.

²⁰ HUA, Huis Amerongen, 3930, Aantekeningen en kopieën van Frederik van Reede. Frederik van Reede was de zoon van Reinhard van Reede van Ginkel, de gezant van de Republiek in Berlijn ten tijde van Van der Heim. Mijn dank gaat uit naar dr. O. van Nimwegen, die mij op dit document wees.

titie verstuurde Van der Heim aan De la Bassecour. 'Eenige tijd' daarna sprak hij met een regent 'van eene Provincie' over dit onderwerp. In de loop van het gesprek vertelde Van der Heim dat hij zijn argumenten 'bij forme van een schets' had opgesteld. De regent verzocht of hij het mocht zien. Van der Heim kon niet meteen aan dit verzoek voldoen, omdat hij het had uitgeleend aan het Statenlid voor wie hij het in eerste instantie had geschreven.²¹ Nadat de raadpensionaris zijn opstel had teruggekregen, leende hij het vervolgens uit aan de laatstgenoemde regent. Deze gebruikte het echter als basis voor een eigen 'breed opstel (...) om in sijne Provincie te dienen'. Van der Heim werd hiervan door de desbetreffende regent niet op de hoogte gesteld, maar hoorde het van een andere regent. Die kopieerde het nieuwe stuk en liet het Van der Heim lezen.

In de vergadering van de Ridderschap van 30 november werd over het vraagstuk van de neutraliteit gesproken. Het opstel mocht niet in de deliberaties ter generaliteit komen om het geheim te houden voor De Fénelon. Dat lukte, maar Van der Heim had buiten de waard gerekend. De mysterieuze regent ging wat minder voorzichtig met zijn opstel om. Omdat het tegelijk met een Hollandse resolutie besproken werd zag men het aan voor 'Hollands werk'. Het kwam in handen van de heren van het besogne ter generaliteit. Daarmee was het kwaad geschied. Een politieke rel was het gevolg met Van der Heim als middelpunt. Met enig zelfmedelijden merkte Van der Heim op 'dat de Heer Marquis De Fénelon houde dit²² voor mijn opstel en dat ik dat divulgeerde²³ of laate doen en er mooi mede ben, en sijn Exc sal het op die naam aan sijn hof gesonden en sal het plaisir hebben daar bij te kunnen voegen dat de Heeren van Amsterdam het aansien, volgens de placaten als een pasquil'.²⁴

Verbitterd over de onvoorzichtigheid of gebrek aan secretesse merkte hij op het 'ten hoogsten te beklagen [is] dat sulke stukken in die handen komen en een bewijs dat er schurken zijn die haar vaderland verraden'.²⁵ De Utrechtse gedeputeerde, De Milan Visconti, maakte zich eveneens kwaad, toen hij het stuk, *De Bedenkelijkheeden* genaamd, in handen kreeg. Hij kwam erachter dat dit stuk wijdverspreid was in de provinciën die tegen een neutraliteit met Frankrijk waren, maar dat het de tegenstanders onthouden was.²⁶ Van der Heim werd hierop aangekeken.

Van der Heim betoogde dat hij zijn memorie tijdens de besoignes 'telkens in de sak' had gehad om het in de discussie te kunnen gebruiken 'tot adstructie van de resolutie van de Edel Groot Mogenden'. Hij was in zijn ogen niet onvoorzichtig geweest. Ook pleitte hij zijn medewerkers vrij. Zijn opstel was 'nooit in [zijn] comptoir of in handen van eene der Clercquen (...) geweest'.²⁷ 'Dog het is dus uijt die, moogelijk ook eene andere Provincie gekoomen te weeten niet mijn opstel maar het geschrift van dien anderen Heer, in handen van de Heeren van de besogne ter generaliteit, waar in ik het mijnen niet hebbe willen brengen. Als men nu weet dat de Heer De Fénelon onderrigt word van al, dat in de besoignes ter Generaliteit passeert, dat bij verscheijde geleegenheden gebleeken is soo

21 Hieruit blijkt dat Van der Heim zelf geen kopieën in bezit had.

22 Het opstel van de regent.

23 Divulgeren is verspreiden.

24 Schotschrift.

25 NL-HaNA, Coll. Fagel, 2072, Van der Heim aan De la Bassecour, 10 maart 1742.

26 HUA, 233, Arch. St.v.Utr., 258-13, De Milan Visconti aan de Staten van Utrecht, 7 maart 1742. Het stuk had de naam: *Bedenkelijkheeden die sig opdoen omtrent het aengaen van een neutraliteit met Vrankrijk, geinsinueert seedert lang dog nooit door die kroon voorgesteld*. Het zit als bijlage bij de brief. Dit document is eveneens te vinden in NL-HaNA, Coll. Van der Hoop, 197, Stukken afkomstig uit portefeuille VII; *Bedenkelijkheeden*.

27 NL-HaNA, Coll. Fagel, 2072, Van der Heim aan De la Bassecour, 15 maart 1742.

te geschieden, is het niet wonder, dat dit opstel in sijnen handen is geraakt', was de conclusie van de raadpensionaris.²⁸ Tot zover Van der Heims verantwoording en reconstructie.

De raadpensionaris was dus met het schrijven en uitlenen of zeer naïef geweest of het hij het uitgeleend aan politieke medestanders, die hij kennelijk vertrouwde. Het eerste lijkt ons niet waarschijnlijk. Van der Heim liep lang genoeg mee om te weten hoe het politieke en diplomatieke leven in elkaar zat. Wij veronderstellen dat hij het stuk te goeder trouw heeft uitgeleend. Zijn vertrouwen werd diep beschaamd. Maar zelfs in de brieven naar De la Bassecour onthulde hij de naam van de regent eigenaardig genoeg niet. De vraag naar het waarom van dit stilhouden van de naam krijgt helaas geen antwoord. Van der Heim was zeer geïrriteerd over dit gebrek aan secretesse. In zijn rede bij zijn herverkiezing zou hij hier nog uitgebreid op ingaan. De la Bassecour probeerde de raadpensionaris tot bedaren te brengen door hem mee te delen dat de burgemeesters zijn verhaal geloofden en hem niets kwalijk namen.²⁹ Wat hen betreft was de zaak gesloten. Voor Van der Heim was de kous nog niet af. Hij had wel behoefte aan een onderzoek, want 'als men de regte weg gaat en voor geen onderzoek bedugt is; is men blijde als iemand de moeite wil nemen een saak, die voorkomt, te ondersoeken, want dan blijkt de opregtheid en anders is 'er geen overtuiging, en ik derve wel seggen, (...) dat ik de regte weg gaa, maar dat andere die fraeije schijn vertoonen, confidentien doen en daar door vertrouwen hebben verkreegen tot koste en laste van anderen, die opregt handelen, verkeerde weegen gaan, in alles eijgen belang en interest slingse strecken gebruiken',³⁰ stelde hij verbolgen vast. Hij wilde dat publiekelijk zijn blazen werd gezuiverd, omdat hij het gevoel had dat hem iets ten onrechte in de schoenen geschoven was. Voor zover wij konden nagaan is dat niet in het openbaar gebeurd en moest Van der Heim het doen met de woorden van vertrouwen uitgesproken door Amsterdam.

Alvorens op de inhoud van de opstellen in te gaan een kort woord over de vindplaatsen en over het archief van Van der Heim. Niet één van de drie documenten hebben we aangetroffen in zijn archief. De *Effecten* zijn gevonden tussen de missiven van 13 en 14 februari in het Amsterdamse burgemeestersarchief. De *Reflectien* waren gearchiveerd in het archief van Van Reede van Ginkel en de *Bedenkelijkheeden* tenslotte troffen we aan in de Collectie Van der Hoop en het archief van de Staten van Utrecht. Bovendien zijn de memories die we onder ogen hebben gehad allen afschriften. Nu zijn er in de loop van de tijd stukken uit het archief van Van der Heim verdwenen. Hij bewaarde zijn archief in zijn woonhuis. Na zijn overlijden werd er een commissie uit de Gecommitteerde Raden benoemd om de weduwe te condoleren. Ze namen toen wel de zegels mee, die hij had vanuit zijn functie als groot zegelbewaarder. Zijn archief zou op een ander tijdstip door de heren worden opgehaald. Dat is echter nooit gebeurd. Zodoende bleef het archief in het bezit van de familie. In 1846 werd het pas overgedragen aan het Algemeen Rijksarchief.³¹ In 1748 eiste Willem Bentinck echter van Hendrik Fagel vrije inzage in het archief van Van der Heim. Kennelijk was op dat moment Hendrik Fagel in het bezit van het archief. Er wordt vermoed dat Bentinck delen van de correspondentie tussen Van der Heim en De la Bassecour, over de periode januari-maart 1744, heeft laten verdwijnen, omdat de edelman in deze periode Engelse hulp trachtte te krijgen voor een omwenteling ten gunste van Wil-

²⁸ NL-HaNA, Coll. Fagel, 2072, Van der Heim aan De la Bassecour, 10 maart 1742.

²⁹ NL-HaNA, Arch. Van der Heim, 15, Jacob de la Bassecour aan Van der Heim, 11 maart 1742.

³⁰ NL-HaNA, Coll. Fagel, 2072, Van der Heim aan De la Bassecour, 15 maart 1742.

³¹ Suijkerbuijk en Meiboom, *Inventaris*, xx-xxi.

lem IV. Er missen nog wel meer stukken uit het archief.³² Er zijn ook brieven van Van der Heim aan de De la Bassecour teruggevonden in het Fagelarchief.³³

Het is opmerkelijk dat de *Effecten* en *Reflectien* dus niet te vinden zijn in Van der Heims archief. Volgens eigen zeggen was 'zijn opstel' nooit op zijn kantoor of in klerkenhanden geweest.³⁴ Dan is het des te vreemder dat noch de *Effecten* noch de *Reflectien* in zijn archief zijn te vinden, dat hij immers thuis bewaarde. Een afschrift van de *Bedenkelijkheeden* treffen wij aan in de collectie Van der Hoop. Adriaan van der Hoop, de secretaris van de Raad van State, moest als vooraanstaand staatsgezind regent een jaar na de verheffing van Willem IV tot erfstadhouder in 1747 het veld ruimen.³⁵ Na zijn ontslag ging hij als ambteloos burger door het leven en verzamelde allerlei documenten met het doel een geschiedenis te schrijven over de verdediging van de Republiek 1672.³⁶ In zijn collectie zitten echter niet de *Effecten* en *Reflectien*.

De notitie *Effecten* had de structuur, die overeenkwam met de beschrijving van Van der Heim in zijn brief van 10 maart. Dit korte stuk was dan ook niet meer dan een opsomming: Ten eerste zou een neutraliteitsverdrag niet meer gerustheid geven dan het in 1717 gesloten defensieve verbond met Frankrijk, want 'zo 't één zoude worden gevioléerd is van het ander niet beter te denken'.³⁷ Uit zo'n verdrag zou volgen dat de Republiek om Frankrijk ter wille te zijn niet aan andere verplichtingen kon voldoen, was zijn tweede punt. Daardoor zou de Republiek losraken van Engeland en Engeland zou zich vervreemden van de Republiek, aldus zijn derde argument. Volgens het vierde punt zou de staat bij een aanval van bijvoorbeeld Pruisen enkel aangewezen zijn op Franse militaire steun. Het was nog maar de vraag of men met hulptroepen beter af was dan met vijandelijke troepen. Hij verwees – zonder het te noemen – naar een incident uit de Munsterse oorlog (1665–1666). Het vijfde punt ging over de Franse wens tot neutraliteit. Het land stelde zelf geen neutraliteit voor. Het insinueerde deze slechts, volgens Van der Heim. Ging de Republiek om de neutraliteit verzoeken, dan maakte zij zich dus volkomen afhankelijk van Frankrijk. Het gevolg was dat de Republiek zou moeten doen wat Frankrijk verlangde of een verwijdering riskeren (zesde punt). Het laatste punt gaf aan dat de staat op geen enkele steun meer kon rekenen. Oostenrijk was te zwak om hulp te bieden en had ook nog eens problemen met de Turken en Engeland zou de Republiek aan haar lot overlaten. De conclusie was dat neutraliteit niet meer rust gaf, eerder het gevaar van volkomen afhankelijkheid van Frankrijk.³⁸

De *Reflectien* hadden dezelfde opbouw als de *Effecten*, maar het stuk was uitgebreider. Er stond boven dat het door de raadpensionaris in 1741 was opgesteld. Het vierde punt over de steun van een hulptroepen, dat nogal cryptisch was in de *Effecten*, lichtte hij nader toe. In de Munsterse oorlog hadden de hulptroepen 'genoeg verlegenheid gebaart'.³⁹ Van der Heim liet het bij deze opmerking en

32 Suijkerbuijk en Meiboom, *Inventaris*, xxii.

33 Zie hierover hoofdstuk 5 In het centrum van de macht.

34 NL-HaNA, Coll. Fagel, 2072, Van der Heim aan De la Bassecour, 15 maart 1742.

35 Habermehl, *Van der Hoop*, 22. Onder druk van Willem Bentinck werd Van der Hoop aan de kant gezet.

36 Habermehl, *Van der Hoop*, 22. Habermehl baseert zich op Van der Aa, *Biographisch woordenboek*, deel 8-2, 1187; Habermehl, *Van der Hoop*, 258 n.12. Van der Meij schrijft de verzameldrift om dezelfde reden toe aan J.C. van der Hoop. Van der Meij, 'Samenvatting', NL-HaNA, Coll. Van der Hoop. Het boek over de geschiedenis is overigens nooit verschenen. Joan Cornelis van der Hoop was de zoon Adriaan van der Hoop. Hij was advocaat en is o.a. in de periode 1813–1825 minister van Marine geweest.

37 SAA, Arch. Burgemeesters, 112, miss., bijlage *Effecten*.

38 Porta schrijft deze notitie toe aan Geelvinck. Porta, *Corver*, 181. Nergens blijkt overigens dat de burgemeester dit heeft geschreven. Van Nimwegen schrijft de *Effecten* toe aan de raadpensionaris. Van Nimwegen, *De Republiek*, 157–158. Van der Heim heeft het zijn brief over een schets met zeven punten.

39 In de Munsterse oorlog (1665–1666) ontving de Republiek militaire steun van een Frans hulptroepen. Van deze 'steun' kwam ech-

deelde geen verdere bijzonderheden mee. Hij vertelde niet dat het Franse hulptroepen betrof.

De *Bedenkelijkheeden* daarentegen zagen er anders uit. Deze notitie kende niet de overzichtelijke structuur van zeven punten. De auteur begon wel met het traktaat van 1717, net als in de *Effecten*, maar componeerde een eigen verhaal, dat ontegenzeggelijk overeenkomsten vertoonde met de eerder genoemde notities. Het was geschreven door een aanhanger van de politiek van Van der Heim. De strekking was dus gelijk. Er zaten echter ook verschillen in. Allereerst noemde hij niet het incident in de Munsterse oorlog, maar het voornemen van de Fransen om in 1667 Coevorden te overmeesteren, terwijl de Franse soldaten de Republiek hielpen tegen de keurvorst van Keulen. Volgens de schrijver wilde Frankrijk juist erg graag een neutraliteit en wel om de volgende redenen: Frankrijk had reeds meer dan 80.000.000⁴⁰ contanten verloren door de oorlog in West-Indië. Daarnaast had het land een strop van 40.000.000 door 'wangewas der wijnen'. De Fransen hadden grote sommen 'verspild in Sweden, Turkijen en geheel Duijtsland'. Daar kwamen nog eens de hoge onderhoudskosten van de Franse legers in Beieren en Westfalen bij. De vijfde kostenpost was het aanvullen van de magazijnen en als laatste de corruptiegelden 'waerover geen pijn is te maken, geen tijd, plaets, of personen te bepalen'. De Franse macht leek geducht, maar in feite stelde deze niet zoveel voor. De staatschuld van Frankrijk was hoger dan in de jaren 1710 en 1711. Een neutraliteit was dus niet nodig. Streefde de Republiek daar toch naar dan vervreemde zij zich van de bondgenoten, kwam zij haar verplichtingen niet meer na en maakte zij zich alsnog afhankelijk van Frankrijk. De conclusie van de *Bedenkelijkheeden* was dan ook dat het aangaan van neutraliteit geen rust zou brengen. In tegendeel: het zou de Republiek afhankelijk maken van Frankrijk. Het verlies van de vrijheid ten opzichte van Frankrijk betekende ook op termijn het verlies van de hervormde religie 'waer voor God Almagtig Land en Kerke in sijne seegen behoeede'.⁴¹

De auteur van de *Bedenkelijkheeden* ging aanmerkelijk verder dan Van der Heim. Dit stuk lag veel gevoeliger dan de notities van Van der Heim, die eigenlijk niets anders waren dan het op papier zetten van de reeds gevoerde politiek en de argumentatie daarbij. Argumenten, die men al zo vaak van hem had gehoord. De auteur van de *Bedenkelijkheeden* gaf een opsomming van de geldverslindende buitenlandse politiek, inclusief het openlijk benoemen van corruptie om daarmee aan te tonen dat van Frankrijk eigenlijk geen gevaar te duchten was.

Op basis van de vergelijking van de verschillende notities is het mijns inziens gerechtvaardigd te veronderstellen dat de *Effecten* en de *Reflectien* van de hand van Van der Heim zijn. Ze lijken qua structuur op elkaar, de toon is zakelijk, maar wel gedecideerd. We blijven echter zitten met de vraag naar de originele stukken! De originele notities, die volgens Van der Heims eigen mededeling van zijn eigen hand en niet dat van een klerk waren, zijn niet boven water gekomen. De handschriften van de beide stukken verschillen onderling ook nog eens. Boven de *Reflectien* heeft de kopiist geschreven dat het document opgesteld was door Van der Heim. Die vermelding en Van der Heims opmerkingen over het stuk aan De la Bassecour vormen voor ons het indirecte bewijs, dat ze inderdaad van zijn hand zijn. Beide notities ademen ook de voorzichtigheid, die zijn politiek kenmerkte. De *Bedenkelijkheeden* hebben inhoudelijk afwijkende trekken: weliswaar heeft het stuk dezelfde strekking, maar het is

ter weinig terecht. De Franse militairen hielden zich meer bezig met het plunderen van Nederlandse boeren dan met het bestrijden van het leger van de bisschop. In de brieven van 9 en 10 maart werd naar dit incident verwezen. Aan het hoofd van het Franse korps stond generaal Francois de Vilanders et Pradel. Rowen, *John de Witt*, 605.

⁴⁰ De auteur vermeldt bij de bedragen overigens niet de munteenheid.

⁴¹ NL-HaNa, Coll. Van der Hoop, 194, Stukken uit portefeuille VII; *Bedenkelijkheeden*.

niet zo behoedzaam van toon. De auteur was in zijn argumentatie concreter en noemde een incident met naam en toenaam. Het onderdeel over de Franse buitenlandse politiek en de financiële gevolgen werden niet erg voorzichtig verwoord. Het was kennelijk niet de intentie van de schrijver de *Bedenkelijkheden* verborgen te houden. Van der Heim merkte in zijn brief van 10 maart ook op dat de regent het document had gemaakt 'om in sijne Provincie te dienen'. Het was vragen om moeilijkheden.

6.3 Vergroting van het leger en de benoeming van generaals

Op 23 december 1741 kwam bij de Staten van Holland een missive van de Raad van State ter tafel over een vergroting van het leger: de zogenaamde *augmentatie*. In dit geval de derde *legeraugmentatie*.⁴² De eerste schermutselingen hierover waren begonnen. Op 5 januari 1742 kwam er een missive van 22 december 1741 van Gelderland bij de Staten van Holland waarin de zorg werd uitgesproken over de staat van 's lands fortificaties en dan met name in Gelderland en Overijssel. De magazijnen en de steden in die gewesten waren weerloos tegen een mogelijke inval. Men vreesde dat een vijand zo door kon stoten naar het hart van de Republiek. Daarom stelden de Gelderse Staten een vergroting van het leger voor van 20.000 man voor infanterie en cavalerie tezamen. Daarnaast moest ook de vloot worden versterkt. Dat laatste zal de Hollanders sowieso als muziek in de oren hebben geklonken. Holland kon er op rekenen dat Gelderland zou bijdragen wat redelijkerwijs van het gewest kon worden verwacht. Holland zegde toe Gelderland te zullen steunen in de vergadering van de Staten-Generaal.⁴³ En terwijl de discussie over de *legeraugmentatie* in volle gang was, kwam het 'conclave' bij Van der Heim thuis bijeen en sprak over de generaalsbenoeming. Als het leger werd vergroot was er immers meer behoefte aan bevelhebbers. Zoals we in eerdere hoofdstukken reeds tegenkwamen, aasde de prins van Oranje op een generaalsfunctie.⁴⁴ Bij de uitbreiding van het leger kwam ook deze kwestie aan bod. Van der Heim nam het op zich om regenten uit verschillende provincies aan te schrijven teneinde ze achter Holland te krijgen. Aan hem werd het ook overgelaten de 'contrarie cabale te breken'.⁴⁵ De prins zou in deze ronde de rang krijgen aangeboden van jongste luitenant-generaal. De verwachting was dat hij deze zou weigeren, waardoor de smaad op hem zou komen, meenden de leden van het 'conclave'. Dit plan was aangedragen door Overijssel.⁴⁶

6.4 Herverkiezing

Tot het ambt van raadpensionaris werd iemand voor vijf jaar gekozen.⁴⁷ Er was dus na een termijn van vijf jaar de gelegenheid om van een niet functionerende raadpensionaris afscheid te nemen of

⁴² NL-HaNA, Coll. Bisdom, part. not., 23 december 1741.

⁴³ NL-HaNA, Arch. St.v.Holl., 180, Res. 5 januari 1742.

⁴⁴ In 1735 was Johan Duncan in naam van de prins met Van der Heim over zo'n benoeming komen praten. Zie hoofdstuk 3 De thesaurier-generaal Van der Heim.

⁴⁵ SAA, Arch. Burgemeesters, 112, miss. Trip, Munter, Van de Poll en De la Bassecour aan burgemeesters, 2 maart 1742.

⁴⁶ Van Nimwegen, *De Republiek*, 157.

⁴⁷ Van Bockel, *Gevormde kaders*, 243. Artikel XXXIII van de instructie voor Heinsius. In de concept-instructie die aan Van der Heim werd voorgelegd is het artikel 32. De raadpensionaris wordt dan bij meerderheid van stemmen (her)kozen. HAT, 518, conceptinstructie.

een positief beoordeelde functionaris voor te dragen voor een tweede periode. Voor Anthonie van der Heim naderde die datum ook. Op 4 april 1742 zat zijn eerste ambtsperiode er namelijk op. Het was een moment waarop zijn handelen in de eerste termijn werd beoordeeld en de vraag op tafel lag of de Staten van Holland met hem verder wilden.

In maart vroeg Amsterdam hem bij monde van De la Bassecour om zich beschikbaar te stellen voor een tweede ambtsperiode, want ‘veele groote zaken’ waren pas op de helft en volgens de burgemeesters kon ‘het landt niet veranderen (...), van ministers, zonder t’lands regering en alles in confusie te brengen’.⁴⁸ De la Bassecour kon er niet ‘zonder schrikken en beeven’ aan denken als Van der Heim af zou wijzen. ‘Gelieve ons door een wenk gerust te stellen’, sloot de Amsterdamse pensionaris de brief af.⁴⁹ Dit waren zinnen waar vertrouwen uit sprak. Anthonie had de volledige steun van Amsterdam. In de lange brief van 10 maart 1741 schreef hij dat hij uiteraard zeer geveleid was door het verzoek, maar eerst zeker wilde weten of de overige leden van de Staten van Holland er ook zo over dachten. Met een soort van heimwee dacht hij terug aan de tijd dat hij ‘in den Raad van Staate[...] gedurende bijna tien jaare veele agrementen (goedkeuringen) hebbe genooten en ook het agrement hadde van mij te verbeelden dat ik niet geheel onnut was aan het gemeen en dat mijne vlijt en naerstigheid van eenig voordeel waren’. Wanneer Amsterdam hem niet had overgehaald had hij nog dat ambt vervuld. Het raadpensionarisambt had hij tenslotte nooit geambieerd.⁵⁰ Dat zijn dienst niet ‘nuttiger’ was geweest lag niet alleen aan zijn gebrekkige bekwaamheid. De zaken in Holland waren ook niet goed geregeld: ‘soo de saaken op dien voet voortgaan en verergeren, Holland al zijn gesag en credit ter generaliteit moet verliesen (...) dat de regering meer en meer sal worden eene anarchie’.⁵¹ Op 23 maart 1742 verzochten de Staten van Holland de raadpensionaris unaniem een tweede termijn te aanvaarden. Van der Heim aarzelde en vroeg enige dagen bedenktijd.

In het dossier omtrent de herbenoeming, aanwezig in het archief van Van der Heim, zijn drie anonieme documenten te vinden, overigens zonder een datering. Het eerste heeft een Latijnse aanhef ‘Amica admonitio’ en is in het Frans gesteld. Deze ‘vriendschappelijke aansporing’ is afkomstig van iemand die altijd vertrouwen in hem heeft gehad en die zich had ingezet voor zijn benoemingen tot thesaurier-generaal⁵² en raadpensionaris.⁵³ Door middel van het vergelijken van handschriften weten we dat de schrijver Johan Hendrik van Wassenauer Obdam is.⁵⁴ Deze wist dat de raadpensionaris ontevreden was, maar spoorde hem toch aan om op zijn post te blijven, uiteraard op de voorwaarden van Van der Heim. De Republiek was stuurloos zonder regering, zonder richting, zonder samenhang, zonder leidsplan als een schip zonder roerganger. Van der Heim had de slechte situatie meerdere malen onder de aandacht gebracht en er was niets mee gedaan. Het was dus de vraag of de raadpensionaris wel wilde aanblijven. Van Wassenauer Obdam vond dat Anthonie zijn post niet mocht verlaten en probeerde door deze ‘vriendschappelijke aansporing’ de aarzelende raadpensionaris een duwtje in de gewenste richting te geven. Trad hij terug dan zou het land vervallen tot complete

⁴⁸ NL-HaNA, Arch. Van der Heim, 15, Jacob de la Bassecour aan Van der Heim, 9 maart 1742.

⁴⁹ NL-HaNA, Arch. Van der Heim, 15, Jacob de la Bassecour aan Van der Heim, 9 maart 1742.

⁵⁰ NL-HaNA, Coll. Fagel, 2072, Van der Heim aan De la Bassecour, 10 maart 1742.

⁵¹ NL-HaNA, Coll. Fagel, 2072, Van der Heim aan De la Bassecour, 10 maart 1742.

⁵² Aalbers, *De Republiek*, 209.

⁵³ Zie paragraaf 4.5 over de benoeming.

⁵⁴ Met dank aan mevr. A.J. Brunt, Archivaris van het Huisarchief Twickel die de handschriftvergelijking deed. Een schuldbekentenis van Van Wassenauer Obdam geschreven in hetzelfde handschrift van de brief. HAT 550, Schuldbekentenis Van Wassenauer Obdam, 6 juni 1743.

anarchie. De Republiek was in een lastige positie terecht gekomen. In het buitenland had zij geen vrienden en ook in het binnenland werd de regering gehaat. Amsterdam en Dordrecht deden mooie beloften, maar zouden Van der Heim in de steek laten zodra De Fénelon met zijn wenkbrauwen zou fronsen, voorspelde Van Wassenauer Obdam. Zij waren laf, maar angstiger dan ooit tevoren. Van der Heim moest deze gelegenheid aangrijpen om betere condities te verlangen, zodat zijn raadpensionariaat van meer nut voor de Staat zou kunnen zijn. Hij zou de steun van Amsterdam en Dordrecht voor zijn buitenlandse politiek moeten eisen. Hij kon rekenen op steun van de Ridderschap. Om de positie van de raadpensionaris verder te versterken en alle chicanes te vermijden met betrekking tot zijn instructie adviseerde Van Wassenauer Obdam de eed gewoon af te leggen op zijn huidige instructie en zodoende de tegenstanders de wind uit de zeilen te nemen.⁵⁵

Naast Obdam was er nog een persoon, die in deze periode brieven stuurde. Van diens hand kwamen twee ongedateerde stukken in een slordig schrift. In tegenstelling tot de brief van Van Wassenauer waren deze in het Nederlands gesteld.⁵⁶ De schrijver zei te handelen 'uijt liefde voor het vaderland'. Hij vroeg Van der Heim af te zien van 'een seker point aan uw Ed Gestr wel bekend'.⁵⁷ Daarmee was de weg vrij voor Dordrecht om van zijn *remarque* af te zien. Wanneer Van der Heim deze geneusheid aan de dag kon leggen, zou dat de leden die graag de continuatie van zijn raadpensionarischap zagen een groot plezier doen en zou hij alleen maar aan glans winnen, zowel in het binnen- als buitenland. In een tweede brief voelde de schrijver zich verplicht enige consideratien bij Van der Heim onder de aandacht te brengen. Allereerst moest de bekleder van het raadpensionarisambt dit doen uit liefde voor het vaderland en die laten prevaleren boven particuliere belangen. Ten tweede adviseerde hij Van der Heim rekening te houden met de macht van de burgemeesters en hun invloed op benoemingen van functionarissen met wie de raadpensionaris moest samenwerken. Het derde punt ging erover dat de regenten liever geen pensionarissen zagen die verplichtingen hebben aan de raadpensionaris. Het volgende punt betrof Ten Hove. Hij zou het Van der Heim moeilijk hebben gemaakt.⁵⁸ Wanneer de raadpensionaris weg zou gaan, zou hij enkel 'twe of drie menschen plazerien', maar als hij het zou aannemen 'sal hy veel plaisier doen aan so vele wel menende menschen'. Het zou ook een slecht signaal naar het buitenland zijn 'dat een man die *geamplecteed* (omarmd) heeft het eerste en honorabelste ampt van de republyk abandoneert'. Tot slot verzekerde de schrijver Anthonie dat hij er niet alleen voor stond. Hij had de steun van God. De schrijver sloot zijn brief af met de zin: 'Weegt dese redenen tegen de contrarie redenen en kiest de beste partij'. Een brief vol vaagheden dus.

6.5 De rede voor de Staten

Op 28 maart 1742 verscheen Van der Heim in de Staten van Holland. In een rede tot de Staten beoogde hij geen heil te zien in een voorzetting van zijn raadpensionarisambt, omdat hij vond dat zijn bekleding van het ambt van weinig nut was geweest. Hij zocht de oorzaak allereerst bij zichzelf

⁵⁵ NL-HaNA, Arch. Van der Heim, 462, Van Wassenauer Obdam aan Van der Heim 'Amica admonitio', 1742 (zonder datum).

⁵⁶ NL-HaNA, Arch. Van der Heim, 463, NN aan Van der Heim, 1742 (zonder datum).

⁵⁷ De briefschrijver benoemt het verder niet, maar afgaande op wat Van Wassenauer Obdam schrijft, gaat het wellicht ook hier over artikel 26 en de eed op de instructie.

⁵⁸ Het vreemde aan dit punt is dat Ten Hove in 1742 al overleden was. Hij was wel altijd als een talent beschouwd en als een potentiële kandidaat voor het raadpensionarisschap.

en getuigde van gebrek aan kundigheid en capaciteit om een zo zwaar ambt te bekleden. Hij had meermalen bij zichzelf gemerkt 'het gebrek van (...) kundigheid en capaciteit om aan den eisch van soo een gewichtig Employ' te kunnen voldoen. Hij was er van overtuigd, dat de Edel Groot Mogenden nog meer zwakheden bij hem hadden ontdekt dan hij zelf al gevonden had. Hij vond echter wel dat hij vlijtig was geweest, al zijn tijd in de ambtsbekleding had gestoken en dat men hem niet kon betrappen op een moedwillig verzuim. Hij had het land gediend vanaf zijn zestiende in verschillende ambten en tot tevredenheid, maar de laatste vijf jaren had hij van waardering weinig gemerkt, waardoor hij niet de overtuiging had dat hij nuttig was voor het land in de positie van raadpensionaris. Hij kon gewoon niet beter en het was daarom raadzaam dat een 'bequaamer en capabelder Subject' zijn taak zou overnemen.

Maar, betoogde de raadpensionaris, het lag niet alleen aan hem. 'Ontrent de behandeling der saaken in het gemeen komt het mij voor, dat onder Leeden van de Vergadering niet is dat vertrouwen op elkanderen dat wel behoorde, en dat daar uit voortvloeit een minder cordaathed in saaken van het gemeen, en vreese, dat de lasten, die het eene Lid op sig soude neemen, door andere sullen worden afgeschooven; en daar van is het gevolg, dat de gemeene Middelen, eene soo notabele branche van het inkommen van de Provintie, niet worden gehandhaaft en verbeetert, soo als het ten dienste der Finantien behoorde'.

De leden van de vergadering vertrouwden elkaar niet, waardoor besluitvorming werd vertraagd. Voorstellen van Van der Heim en de Gecommitteerde Raden, onder voorzitterschap van de schrijver van de brief 'Amica Admonitio', Van Wassenae Obdam, om te komen tot een belasting op basis van een personele omslag werden eindeloos getraineeerd, zoals we zagen. Wanneer de Gecommitteerde Raden misbruik met betrekking tot het inkomen van de provincie op het spoor kwamen, waren zij niet geautoriseerd hiertegen iets te ondernemen. Eenmaal in de vergadering van de Staten gebracht bleven de zaken hangen in eindeloze deliberaties. 'Het quaad continueert niet alleen, maar kenbaar geworden zynde aan de andere Leeden word het nagevolgt, en kruipt sterker in, en bekruipt allengskens het geheele lighaam', hield Van der Heim de heren Staten voor. Van der Heim en Van Wassenae Obdam trokken hier eigenlijk samen op. Doordat verbeteringen uitbleven, misbruik niet of nauwelijks werd aangepakt, waren de inkomsten nog net zo hoog als 100 jaar geleden, terwijl de lasten wel waren gestegen. Minder financiële slagkracht was de oorzaak van de tanende macht van Holland. Holland verloor aan respect en invloed in de Unie. Van der Heim had zelfs aan De la Bassecour geschreven dat de andere gewesten er op uit waren Holland te isoleren. De Staten bedreven ook korte termijn politiek. Wanneer er een zaak werd bediscussieerd was de uitkomst van de deliberaties een zodanige resolutie, die tot doel had de verschillende standpunten te verenigen. Er werd geen 'generaal Plan' opgesteld 'waar naartoe de saaken werden gedirigeert' met als gevolg dat men na verloop van tijd niet meer wist wat er besloten was en wanneer er 'weder iets diergelijks' ter tafel kwam, werd de hele discussie opnieuw gevoerd.

Het uit de school klappen tegen buitenlandse gezanten stoorde hem ook. Het incident met de Bedenkelykheeden zal nog vers in zijn geheugen hebben gezeten. Door het lekken bleken buitenlandse gezanten prima op de hoogte te zijn, wat de onderhandelingspositie van de Staatse diplomaten verzwakte. Bovendien onderhielden 'verscheide Persoonen' uit andere gewesten zonder met elkaar te overleggen contacten met vreemde mogendheden, een taak die traditioneel aan de Staten-Generaal en de raadpensionaris van Holland was toebedeeld. Hij trad op als 'minister voor de Unie'. Deze 'ieder voor zich' politiek kon nooit tot voordeel van de Staat zijn. Tot slot wees hij op artikel 26 van

zijn instructie en de gevolgen van de inhoud voor hem. Mensen ontliepen hem en er verschenen in buitenlandse kranten⁵⁹ grote onwaarheden en 'snoode lasteringen tegen hem'. De schroom, die hij had toen hij dit zware en gewichtige ambt aanvaardde, had hem niet verlaten. Deze was zelfs meer geworden toen hij bemerkte dat er personen waren die probeerden hem het zo lastig mogelijk te maken. Hij probeerde de vooroordelen tegen hem weg te nemen door zachtaardigheid, vriendelijkheid en toegevendheid. Hij had niet de indruk dat hij daarin was geslaagd. Aan het einde van zijn rede kwam Van der Heim terug bij het begin, bij zichzelf: zijn gebrek aan kundigheid en capaciteit. 'Deese zyn, Edele Groot Mog. Heeren, de voornaamste difficulteiten en swaargheeden, welke my, in gemoede de saaken overdenkende, en alleen het gemeene welzyn en den meesten dienst van U Edele Groot Mog. voor oogen houdende, hebben doen vellen het oordeel in het begin reeds gemeld: en deese zyn het, aan welke ik begrype ten deele te moeten toeschryven het weinig nut van myn dienst, en het weinig genoeg dat ik daar in heb gevonden, en die ik daarom des te meer tot myne decharge my genoodsaakt vinde aan U Edele Groot Mog. respectueuselyk voor te draagen'.⁶⁰ Van der Heim wist zich van de steun van de Ridderschap en Amsterdam verzekerd en wilde met deze opstelling een openlijke steunbetuiging uitlokken van de Staten. Iets wat hij in de afgelopen jaren te weinig gehoord had, naar zijn smaak.

De stemming in de Staten verliep gunstig voor Van der Heim. De raadpensionaris noteerde de uitkomst van de vergadering. De memorie met zijn klachten besloten de Staten commissoriaal te maken. De Ridderschap verzocht hem om in ieder geval één jaar aan te blijven en daarna te beslissen. Dordrecht wilde ook dat hij aanbleef, maar stelde toch tussendoor vast dat Van Oldenbarnevelt en De Witt meer oppositie hadden gehad dan Van der Heim. Het zegde hem steun toe. Haarlem had Van der Heim laten weten voor continueren van zijn raadpensionarijschap te zullen stemmen. Het was 'geneegen om alles te contribueeren wat dien dienst aangenaam kon maken'. Ook Delft zegde hulp toe en betreurde het ongenoegen bij de raadpensionaris. Amsterdam was het met de Ridderschap eens. Gouda's stem was van gelijke strekking als die van Delft. De andere steden waren in hun commentaar gelijk aan Haarlem.⁶¹ Van der Heim zat aan de vooravond van zijn herverkiezing steviger in het zadel dan ooit. Hij had bedreigd met aftreden en dat had indruk gemaakt.⁶² Geyl haalt een brief van Onno Zwier van Haren aan Willem IV aan, waarin hij schrijft: 'Cette démarche' (Van der Heims aankondiging van zijn aftreden), fait un furieux bruit ici, et on dit que déjà la bourgeoisie se demande partout quelle est la raison que le Pensionnaire veut quitter'.⁶³

Van der Heim kreeg van de Staten van Holland dus de gelegenheid voor een tweede termijn. De stemming was unaniem. Kennelijk waren de Staten er nog steeds van overtuigd dat er op dit mo-

59 Hij verwijst naar een stuk in de Ceulse Gazette van 26 december 1741. In de krant werd over Van der Heim als volgt geschreven: 'L'Argent n[on] produit plus les memes effets par le passé; le Peuple montre au Doigt ceux qui en ont touché, & designe nomment le Grand-Pensionnaire; ce Ministre le fait & en est allarmé; il se rappelle peut etre la catastrophe des de Witt; on assure, qu'il ne tardera gueres de donner la demission de son Employ, si cela arrive, ce changement sera suivie de plusieurs autres generales. PS. La demission de Monsieur vander Heim, Pensionnaire de la Province de Hollande, est certaine, il l'a demandé des le 15 & on la lui accordera; Mr Halewijn Pensionnaire de Dordrecht est sur les rangs pour le remplacer'. Bijlage bij de rede van Van der Heim van 28 maart.

60 NL-HaNA, Arch. St.v.Holl., 308, Secr. Res. 28 maart 1742.

61 NL-HaNA, Arch. Van der Heim, 462, Stukken betreffende de continuatie raadpensionarijschap. Geyl schrijft in zijn Willem IV, 87 dat Van der Heim 'met vlag en wimpel' werd herkozen. Porta, die dat citaat aanhaalt, voegt er aan toe dat Van der Heim de macht van Amsterdam meer dan ooit pijnlijk voelde. Zie Porta, Corver, 169.

62 NL-HaNA, Arch. Van der Heim, 462, Stemming over zijn herbenoeming.

63 Geyl, Willem IV, 303 n.31.

ment geen betere kandidaat was om de zware klus te klaren, want de problemen, die Van der Heim aanstipte in zijn rede, waren met zijn herbenoeming niet verdwenen. Het spannendste gedeelte van zijn raadpensionarisschap moest nog komen. Hoe kreeg hij de financiën op orde en financierde hij een op handen zijnde deelname aan de Oostenrijkse Successieoorlog? Hoe kreeg hij de steden en de gewesten achter zich en kon hij de Staten-Generaal ervan overtuigen dat de door hem voorgestane buitenlandse politiek de juiste was. Voorwaar geen geringe opgave! Zonder hervorming van de financiën was de uitvoering van de politiek moeilijk.

6.6 Conclusie

Het jaar 1742 was een belangrijk jaar. Van der Heims eerste termijn liep af. Kwam hij in aanmerking voor een tweede termijn? Het buitenlandse beleid dat hij de Staten-Generaal voorstelde, stond onder druk. Van der Heim was een voorstander van een politiek waarin samen met Engeland werd opgetrokken. Dit gold met name voor de kwestie rond het garanderen van de Pragmatieke Sanctie. Er manifesteerde zich daartegen wel een oppositie, die zich uitsprak voor toenadering tot Frankrijk, maar die was nog niet krachtig genoeg om een andere koers in te slaan.

Toch kwam de raadpensionaris in de problemen. Allereerst bracht de buitenlandse politiek van George II als keurvorst van Hannover de Republiek in een lastig parket. In het belang van zijn keurvorstendom sloot George een neutraliteitsverdrag met Frankrijk, terwijl hij als koning van Engeland een krachtig standpunt met betrekking tot het garanderen van de Pragmatieke Sanctie innam. De stem in de Republiek werd, na de bekendwording van het neutraliteitsverdrag, luider om toenadering te zoeken tot Frankrijk. De raadpensionaris hield echter aan zijn politieke lijn vast en bleef zijn argumenten vóór zijn politiek herhalen. Op verzoek legde hij ze zelfs vast. Hij leende dit stuk, *Effecten* getiteld, ook uit. Maar de lenende regent betrachtte niet dezelfde voorzichtigheid als Van der Heim. Hij schond diens vertrouwen door zelf op basis van Van der Heims stuk een notitie te schrijven, *Bedenkelijkheeden* genaamd, niet de terughoudendheid had van Van der Heims notities. En die bleef niet geheim. Zij kwam zelfs in Franse handen. Een politieke rel was het gevolg met als middelpunt Van der Heim.

Ondanks steunbetuigingen was Van der Heim kritisch over zijn eerste termijn als raadpensionaris. Niet alleen vond hij dat hij zelf tekort schoot, maar ook had hij wel het één en ander aan te merken op de heren Staten. Liever keerde hij terug naar op zijn vorige functie. De uitspraak ermee te willen stoppen miste zijn effect niet. Zoals Van Wassaenaer Obdam al had voorspeld, verzochten de Staten hem unaniem aan te blijven. Hij zou de enige zijn geweest, die in staat werd geacht om in deze moeilijk tijden leiding te geven aan de staat. Van der Heim besloot een tweede termijn te aanvaarden.